

klare sine Udtalelser fra i Gaar om Prioriteter. Seg lyttede med megen Opmærksomhed til hans sidste Udviklinger, men jeg tilstaar, at de vare mig lige saa uklare som dem i Gaar. Er det det ærede Medlems Mening at ville konfiskere Prioriteterne? Det forekommer mig, at hans Udtalelser gik ud paa, at Ejendomsretten kunde man lade bestaa, men Panthaverne, som havde Prioriteterne, skulde man tillivs. Seg maa fastholde, at jeg ikke hørte noget om, hvorledes det ærede Medlem vil raade Bod paa Udstaffelsen af Prioriteter. Om vi skulde vende tilbage til Indførelsen af Len og Stamhuse, som ikke kunne pantsættes, eller hvorledes man skulde indrette sig, veed jeg ikke. — Hvad den Udtalelse angaar, at det er Arbejderne alene, som frembringe al Værdi, og hvad det Spørgsmaal angaar, der blev rettet til mig om, hvad der da ellers kunde skabe Værdier, skal jeg gøre opmærksom paa, at der er et Produktionsmiddel, som hedder Jorden, og et andet Produktionsmiddel, der hedder det i Jorden nedlagte Arbejde, og begge bør have Andel i Udviklingen. Seg tror, naar det ærede Medlem vil lægge Mærke hertil, vil han komme bort fra den Tanke, at den Del af Høsten, som ikke kommer Arbejderne til Gode, er tagen fra de Arbejdere, som vare med til at pløje og saa. — Gasværket, som det ærede Medlem ikke tog med i Dag, er blevet saa udførlig omtalt af en anden Taler, at jeg ikke skal komme ind derpaa.

Hvad jeg særlig skal dvæle ved, er Spørgsmaalet om Beskyttelse. Det forekommer mig, at det ærede Medlem var noget mere reserveret ved Bedømmelsen af Beskyttelsen i Dag end i Gaar. Han var ikke saa absolut imod den, men han udtalte udtrykkelig, at han under de nuværende Tilstande, saa længe vi laa i de sidste Krampetrængninger, som han sagde, kunde han finde sig i en vis Beskyttelse. Seg skal da fremhæve, at de Grunde, han fremhævede imod Beskyttelsen, vare for mig aldeles ikke overbevisende. For det første, hvad angaar den saakaldte Strømkontrung, som skulde finde Sted paa dette Omraade og det tykke Socialdemokratiske Stilling til Beskyttelsesystemet o. s. v., saa vil jeg dertil sige, at for saa vidt denne Strømkontrung finder Sted, hvad jeg ikke skal opholde mig ved, saa er den efter min Mening ikke rettet mod den fornuftige, moderate og rimelige Beskyttelse, men imod det Overmaal, den Exces i Beskyttelsen, som har fundet Sted i de paagældende Lande. Naar man vil sammenligne Beskyttelsen f. Eks. i Tyskland og Amerika med vor, vil man finde, at den der er dreven til et

Højdemaal, som vi heldigvis have holdt os borte fra. Seg tror, at der er den Fordel ved den bestaaende Tilstand paa Toldlovgivningens Omraade hos os, at vi i sin Tid slap for at saa Frihandelsystemet gennemført, den Gang det grasserede. Den Gang bevarede vi paa vor Toldlov en fornuftig Beskyttelse, og da Reaktionen kom og førte ud over alle rimelige Grænser i Retning af Beskyttelse i andre Lande, kunde vi holde igen, fordi vi ikke havde været med til at gaa for vidt i Retning af Frihandel. Derfor tror jeg, at lige saa vist som vi den Gang i dette Ting holdt igen imod de alt for vidtgaaende Bestræbelser i Retning af Frihandel, lige saa vist kunne vi med en vis Ro holde paa den bestaaende Tilstand og udvikle den, fordi der ikke er Tale om, at vi ville gaa med til de Uderligheder, som andet Steds ere i Færd med at fremkalde Reaktion. Som jeg fremhævede i Gaar, er her jo i Virkeligheden kun Tale om at blive staaende paa det Grundlag, som vi have, og blot lempe og udvikle det i enkelte Retninger. Der kan være Nuancer i Opfattelserne, nogle kunne ville gaa videre, andre mindre vidt, men her er ikke Spørgsmaal om en principiel Uoverensstemmelse. — Dernæst vil jeg sige, at foruden det, at man ikke skal fremme os med Tilstande i andre Lande, hvortil vi ikke have noget tilsvarende, er det en Misforstaaelse at tro, at Beskyttelse al Tid fordyrer et Produkt. Det er der ikke Tale om. Naar den indenlandske Konkurrence er saa stor, at den er i Stand til fuldt ud at tilfredsstille Behovet og fyldestgøre Forbruget, kan jeg ikke tro, at der kan være Tale om, at Beskyttelsen paa nogen Maade kan fordyre Varen, og dette vil jeg særlig gøre anvendelig paa Møltolden. Vi lægge jo ikke Told paa Korn, men paa Mel, og nu siger jeg: Hvorfor skulle vi ikke unde vore egne Møllere den Fortjeneste, som følger af at male det Korn, vi selv frembringe? Hvorfor skulle vi give Svenskere eller Tyssere eller et hvilket som helst andet Fjolt Lejlighed til at male vort Korn og indføre det, og gøre vore Møllere brødløse og sætte vore Møllersvende ud af Stand til at fortjene noget? Seg tilstaar, jeg forstaar ikke Oppositionen der, det tilstaar jeg rent ud; thi jeg tror, at det er en sund, god og fornuftig Patriotisme at sige: naar vi selv have Korn og Møller og Møllersvende fuldt saa dygtige som nogen i andre Lande, saa lad os selv male vort eget Korn i Stedet for at lade det male af fremmede. Naar vi saa se, hvorledes oven i Kjøbet denne Virksomhed i Udlandet beskyttes med Bræ-